

Bad Karma

Het warme water kletterde in een dikke straal in het bad. Nick hing achterover tegen de rand van de kuip. Hij keek hoe stoom vanaf het oppervlak omhoog kwam en tegen de muren aansloeg. Achter het beslagen raampje in de hoek van de kamer ging de zon onder. Haar laatste stralen vielen op Nicks gezicht. Het water werd steeds heter, maar dat deed hem niks. Loom bewoog hij de puntjes van zijn tenen, die boven het water uitstaken. De zakdoek, die al een poosje in zijn over de rand uitgestoken rechterhand bungelde, viel op de badmat. Hij kuste de ring aan zijn linkerhand en haalde zijn neus op.

‘Waarom?’ fluisterde de man in de verder lege ruimte en liet zijn hoofd rusten op het emaille. Tranen stroomden uit de hoeken van zijn gesloten ogen en voegden zich bij het badwater, waarin een aantal trouwfoto’s dreven.

Voor hem krulde de stoom op in een onnatuurlijke beweging. Een paar centimeter boven zijn knieën werd de lucht nog dikker dan die in de rest van de badkamer was. Iets in de damp zuchtte.

‘Mensen hebben de neiging alles te vergeten.’

Nick bracht zijn hoofd omhoog en keek naar wie er had gesproken. Eerst zag hij niets, door de waas van tranen en de waternevel. Traag draaide hij de kraan dicht. Zijn ogen verwijdden zich toen hij zag wat er boven het wateroppervlak zweefde. Het was een klein wurmpje, gemaakt van waterdamp en licht. Het had zijn transparante flapjes, die voor armen moesten doorgaan, over elkaar geslagen. Het keek naar hem.

‘Geef toe: ergens diep van binnen wist je dat ze bij je weg zou gaan,’ zei het.

In een vernieuwde uitbarsting van verdriet schudde Nick zijn hoofd. Zijn mond verwrong in een droevige grimas.

‘Welles,’ zei het wezen kinderlijk, waarna Nicks nee-schudden geleidelijk overging in een verslagen ja-knikken.

‘Zie je,’ zei het stoomwurmje. ‘Ik weet wel hoe ik werk.’

Nick snikte. ‘Wie ben je dan?’

‘Ik ben wie ik ben,’ zei het.

Even bleef het stil. ‘Een vloek?’

Het wezen leek de vraag te overpeinzen. ‘Als ik dat ben, ben ik een rechtvaardige,’ zei het en richtte zijn dampige wangetjes omhoog. ‘Ik ben Karma.’

‘Oh,’ zei Nick. Hij ademde hikkend in en uit.

‘Ja, je kent me wel,’ zei Karma.

Opnieuw knikte de man. Daarna leunde hij weer naar achteren tegen de badrand. Het water was zo warm. Hij kon nauwelijks zijn ogen openhouden.

‘Maar, waarom?’ herhaalde hij. Zijn huid kleurde rood.

‘Waarom ben ik hier, of waarom is zij dat niet?’ Nick reageerde langzaam. Hij had moeite zich te concentreren op de woorden van het wezen.

‘We hadden het toch goed samen?’

‘Daar gaat het ook helemaal niet om,’ stelde Karma. ‘Het gaat om wat je eerder deed.’

‘Wat dan?’ hikte Nick, de verschillende soorten vocht op zijn gezicht niet meer van elkaar te onderscheiden. Karma dwaalde heen en weer over zijn ondergedompelde lichaam.

‘Als je iemand verlaat die echt van je houdt, zal jou hetzelfde overkomen.’

Nicks hoofd zakte voorover, zijn kin op zijn borst. Ondanks de dikke deken die om zijn gedachten hing, hoefde hij niet lang na te denken. ‘Chantal.’

‘Exact,’ zei Karma.

‘Hoe is het met haar?’

‘Goed.’

Het kleinste glimlachje speelde om de mond van Nick. ‘Gelukkig maar.’ Hij ademde diep in en zakte een fractie dieper het bad in. ‘Dat speet me echt, toen,’ zei hij.

‘Dat weet ik,’ zei Karma. ‘Misschien had Emelie wel gelijk om bij me weg te gaan. Misschien ben ik wel gewoon een enorme eikel.’ In de stilte die volgde, zakten zijn ogen dicht. De lucht klaarde op. Karma verloor aan dichtheid. Het zweefde boven de langzaam op en neer gaande borstkas van Nick.

‘Ik wil niet meer zonder haar,’ fluisterde hij.

‘Daarvoor ben ik hier,’ zei Karma. ‘Je hebt zoveel andere dingen wel goed gedaan. Je bent genoeg gestraft.’

‘Ja,’ bevestigde Nick de stelling van het wezentje. Hij lag al tot aan zijn hals onder water. ‘Het is genoeg geweest zo. Daarom ben ik ook niet bang voor je.’

Hij zakte nog dieper het bad in en sloeg daarbij het potje slaappillen van de rand van het bad. De laatste paar pillen die daar nog in zaten, rolden over de tegels.

Karma keek naar de beweging, toen weer terug naar het zich langzaam ontspannende gezicht van de man. ‘Oh,’ zei het. ‘Maar ik kwam je vertellen dat ze inziet dat ze een fout heeft gemaakt. Ze is nu onderweg naar hier.’

Nick roerde zich in het bad. Met veel moeite opende hij zijn ogen en focuste zijn blik op het wezentje dat verdween met de waterdamp. 'Wat?' Ongecoördineerd en lomp sloeg hij met zijn armen in het rond, op zoek naar grip op de buitenkant van de badkuip. Met zijn elleboog tikte hij het glas dat hij had gebruikt voordat hij in bad ging omver. 'Maar...' Het woord klonk slepend.

De deurbel klonk, alleen Nicks spieren waren al te erg verslapt. Hij worstelde in verzet tegen de chemicaliën in zijn lijf, maar zakte verder het water in. Belletjes ontsnapten uit zijn neus, toen deze met de rest van zijn hoofd het water in zonk. In de seconden dat zijn oren volliepen, hoorde hij nog net een dof bonken op de voordeur en Emelie's stem die zijn naam riep.

Karma loste op met de laatste vervliegende nevel en mijmerde: 'Da's nou jammer.'